

Tal dia com avui fa...

1 any

Sentència dictada
L'exconseller de la Presidència Francesc Homs declara al Tribunal Suprem acusat de desobediència pel 9-N i diu que "la sentència ja està dictada"

10 anys

Govern bloquejat
Hereu intenta desbloquejar el govern de Barcelona. El PSC i ICV es veuen obligats a retardar l'aprovació del programa de govern.

20 anys

La lleialtat del PP
El vicepresident del govern estatal i ministre d'Economia, Rodrigo Rato, exigeix a CiU "lleialtat" al conjunt dels pressupostos de l'Estat.

Full de ruta

David Marín

La llibertat i els somriures

A hir es va produir l'entrada al jutjat de la Seu d'Urgell dels primers alcaldes ciutats per la fiscalia pel seu suport al referèndum de l'1 d'octubre. Dos alcaldes pirinencs, d'Oliana i del Pont de Suert, escollits per uns veïns que el 9-N van votar de manera majoritària en aquella consulta i que tenen moltes ganes de fer-ho en una de vinculant. S'hi juguen el càrrec, i potser el patrimoni i penes de presó, si hem de fer cas de l'amenaça que signifiquen els delictes que la fiscalia (no pas un jutge, ja que és la fiscalia per ordre del govern espanyol qui ha posat en marxa aquest procés intimidatori) els va enumerar: desobediència, prevaricació i malversació. Però van entrar, i sortir, amb somriures.

La cita amb la fiscalia es va fer a porta tancada, evidentment, però el que era rellevant passava a fora, a la plaça dels jutjats, on una gentada havia dedicat el matí d'un dimarts feiner a acompanyar-los i a fer-los costat. Deixa de tenir tant de pes un despatx del poder judicial, polític o mediàtic si les places estan plenes de gent, que no pensa resignar-se als abusos, les intimidacions i la fractura que impulsa, improvisant i infringint els seus propis procediments, l'aparell coercitiu de l'Estat.

El cap de setmana es va publicar un manifest d'intel·lectuals d'esquerres que venia a dir que el referèndum és una estafa antidemocràtica perquè no segueix els procediments que segons ells tocarien i perquè divideix la societat catalana. On era aquesta intel·lectualitat espanyola quan Catalunya va seguir els procediments que tocaven per reformar l'Estatut i va ser víctima de la bel·ligerància radical de la dreta espanyola i de l'estafa antidemocràtica que va significar la seva derogació al TC? El que divideix una societat és menystenir-ne una part. I durant sis anys (sis anys ben llargs, que es diu aviat: santa i pacífica paciència mai vista a Europa) el sistema polític, mediàtic i legal espanyol s'ha negat en rodó a canalitzar el desig d'una part molt important de la societat catalana. Un error monumental que s'ha carregat l'obsolet consens constitucional espanyol a Catalunya. Ja s'ho faran. Expulsats dels despatxos de la legalitat espanyola, a aquesta societat li queda omplir les places de solidaritat i determinació, i les urnes, de paperetes de vot per mantenir, enfortir i construir un consens propi basat en la llibertat i els somriures.

Tribuna

Jordi Cervera. Periodista

Escrivim... o no?

L'ofici d'escriptor a Catalunya viu temps complicats. Farien falta pocs dits per comptar la gent que viu mínimament bé i en exclusiva (sense feines més o menys paral·leles) d'escriure. D'una sèrie de generacions d'autors que treballaven en condicions precàries i esperit heroic per la tasca de preservar la llengua i la cultura contra la dictadura en complicitat amb escoles, editors, polítics i llibreters s'ha passat a una altra generació que cada dia té menys drets, menys reconeixement i menys perspectives. Observat amb la perspectiva dels temps, aquells esforços semblen balders. Actualment, amb les baixes taxes d'índexs de lectura, amb la socialització dels llibres, amb la concentració editorial i amb la necessitat de convertir el llibre en un producte de mercat rendible i sovint aliè a la cultura, que provoca que es converteixi abans en èxit un llibre dolent signat per un famós que un de bo escrit per un desconegut, el paper dels autors i la possibilitat de professionalitzar-se en un sector on l'escriptor, la baula imprescindible de la cadena, guanya com a màxim un 10%, mentre que el distribuïdor pot arribar a embutxacar-se més

del 50% del preu de venda, es converteix en una quimera.

AIXÍ LES COSES, un grup d'escriptors acaba de crear Escrivim, Associació Professional d'Escriptors i Escriutores de Literatura, un col·lectiu amb una tasca justa i necessària però titànica: normalitzar la situació dels escriptors com a treballadors de la cultura, superant totes les mancances i llacunes a àmbit sindical, laboral, econòmic i social que això implica. Només cal veure que una pàgina que parla del referèndum es pot tancar per diferents vies en un sospir i, per contra, les que roben sistemàticament

“Els escriptors d'avui tenen cada cop menys drets, menys reconeixement i menys perspectives

els drets d'autors de milers d'escriptors romanen actives pels segles dels segles, cosa que ja dona una idea del tarannà dels polítics envers la cultura i la protecció dels drets. I aquest seria un altre dels aspectes de la tasca de l'associació, conscienciar la classe política de la necessitat de no anorrear la cultura des de tots els àmbits.

TAMBÉ CALDRIA POSAR damunt la taula la precarització progressiva del col·lectiu, centrada en menys avançaments, menys diners, menys tiratges, menys promoció (fes-ho tu mateix a través de les xarxes) i menys pes de Catalunya enfront Madrid a l'hora de decidir i la desaparició quasi absoluta del prestigi de la cultura, considerada com una mena de subproducte que no val res i que es pot descarregar de franc sense cap obstacle. Així doncs, es tracta d'anar construint un instrument vàlid que faciliti als escriptors professionals una eina útil de lluita i de debat que permeti presentar batalla en un territori cada vegada més hostil i amb menys aliats, defensant per damunt de tot que sense cultura no hi hani futur ni possibilitats d'encarar la vida amb un mínim d'imaginació.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

De majories i minories

■ Jo tenia entès que la democràcia era, per definició, el govern del poble i que, per tant, a aquest se l'havia d'escoltar en les seves reivindicacions. Però els governants d'Espanya sembla que pensen que a la multitud que des de fa cinc anys surt al carrer per la Diada, demanant la independència, no se li ha de fer cap cas, és a dir, que tots a callar i a creure, perquè les lleis que a ells no els interessin no es poden canviar, talment com si fossin els manaments de la llei de Déu. També crida l'atenció la defensa tan aferrissada que fan alguns polítics de la permanència de Catalunya a Espanya. Sembla que tinguin por de perdre l'estatus de privilegi de què gaudeixen actualment. El senyor Coscubiela, en la seva intervenció al Parlament fa uns dies, va ser molt aplaudit quan va dir allò que no volia que el

seu fill hagués d'estar sotmès a la majoria que pogués sortir de les urnes, en conseqüència, doncs, el que volen és que siguin les minories les que tinguin el domini del poble. I és que molts polítics hi són només per vetllar pels seus interessos i no per treballar pel bé comú.

MONTserrat RIBAS
Palafolls (Maresme)

La meva colla

■ Totes passem dels 70 i pico ja sigui de pardal o de cigonya, tenim un gran sentit de l'humor, és a dir que som divertides de manera que els que ens tracten queden infectats pel nostre optimisme i bon tracte. Ens coneixem de quan anàvem a l'escola i la veritat és que no hem canviat gaire per no dir gens. Cap s'imposa, ens acceptem tal com som. Crec que encara som petites i no hem ingressat seriosament al món dels adults. Gairebé totes som

viudes però no tanquem la porta a un nou amor, fa pocs mesos se n'ha casat una molt feliç i la més gran de la colla diu que busca pla, per què no? Mai parlem de coses tristes alhora que procurem donar-nos sempre reforç positiu.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE
Granollers (Vallès oriental)

La fi del PSC

■ Que trist veure com el PSC, un partit català històric, en un exercici de submissió absoluta al seu homòleg espanyol, ha posat fi a la seva existència amb una posició totalment errada respecte al referèndum. Com poden creure els seus dirigents que cap dels seus afiliats, simpatitzants o socialistes catalans no volen votar l'1-O? No veuen que la majoria dels seus són, abans que res, catalans? Jo mai més votaré (ni hi donaré suport) un partit que es posa d'esquena a la catalanitat i que es pensa que

cap socialista català desitja votar. Quina llàstima que estigui tan espanyolitzat. Bravo, Sr. Iceta, passarà a la història, sí, però a la part trista per la història de Catalunya...

JOSEP ROS
St. Sadurn d'Anoia (Alt Penedès)

Sr. Rajoy, no badi

■ Encara que ja tingui al sarró prop de 2 milions de cartells, fullets, tríptics i les planxes per imprimir-los, no badi, requisi amb tota la urgència de què sigui capaç totes les fàbriques de paper, magatzems, llibreries i grans súpers, tot el paper verge que tinguin. Pensi que si tan sols deu de cada cent independitzes es posen a imprimir a casa seva una cinquantena de fulls cadascun inundaran en un tres i no res totes les places i carrers amb més de 12 milions de papers per al sí al referèndum.

ANDREU GENÍS CIURANS
Mollet del Vallès (Vallès Oriental)